Сьогодні тобі в дорозі
зустрілася безіменна полонина,
стан в тумані:
вчуваються колокільця і пахне димом.

Ти на мить зупиняєшся,
заплющуєш очі, затуляєш вуха, не дихаєш і…

Залишається тільки туман —
та полонина звикла бути химерою.

І тому,
коли обминаєш покинутий васаг,
якого ніколи ніхто не зрушив з місця,
ти миттю заповнюєш його
всілякими комедіантами і різним набродом
(з обов'язковими до того ж лівим
та правим крилом), —
і віз котиться вниз;

а коли обминаєш роздерту ведмедем корову,
розумієш: на рідну полонинку
ти майже прийшов.